

Такозвана Декларација о потреби формирања „Савезне Републике Србије“ усвојена на првоаприлској „Четвртој војвођанској конвенцији“ изазвала је одређену пажњу политичке јавности, а у току изборне кампање на ефектан начин подсетила на положај АП Војводине у оквиру Србије, који према аутономашким странкама још није до краја решен и разјашњен. На овој „конвенцији“ поновљене су већ стотинама пута изречене оптужбе о опљачканој покрајини сведеној на унутрашњу колонију и затражено је постизање „новог историјског договора Србије и Војводине“ стварањем Савезне Републике Србије, коју би, према предлагачима, чиниле две равноправне федералне јединице "Република Србија" и "Република Војводина".

Такозвану Четврту војвођанску конвенцију организовало је, уз подршку неколико НВО, шест мањих странака изразито аутономашке оријентације, од чијих лидера су у јавност у први план истакнути некадашњи комунистички функционер Живан Берисављевић, један од твораца „Декларације“, који од свог политичког краја 1988. када је са власти истеран „јогурт револуцијом“ неуморно ради на пројекту Републике Војводине. Поред њега, у медијима се чуо глас и Ђорђа Суботића, лидера НВО Војвођански клуб, који међутим ни гледаоцима РТВ Војводина у разговору са Даницом Вученић, а ни гледаоцима Дневника 3 ХТВ-а није успео да разјасни идеју републике, нити да понуди ништа више од уобичајених аутономашких фразеа. Скупу је присуствовао и бивши министар Драган Веселинов, и, с обзиром на водеће личности овог сусрета, не изненађује што став о Војводини републици није добио подршку ни свих учесника конвенције, попут лидера СВМ-а Иштвана и Балинта Пастора и Шандора Егересија, који су истакли да питање Војводине не треба решавати тражењем статуса републике него залагањем за широку аутономију која подразумева законодавну, извршну и судску надлежност.

Иако је Ђорђе Суботић најавио да ће одлагање решавања "војвођанског питања" неизбежно довести до његовог „заоштравања и интернационализације“, скуп у новосадском Спенсу окупио је људе малог или никаквог угледа, политичке снаге и утицаја, а колики је домет Четврте војвођанске конвенције потврдило је и саопштење Демократског савеза Хрвата у Војводини, који је отказао је учешће на скупу због, како је

речено, изборне кампање и коалиционог споразума са ДС-ом. Председник ДСХВ Петар Кунтић рекао је да та странка сматра да Војвођани неће ништа добити, ако се садашња "београдизација" замени "новосадизацијом" и оценио да је група бивших и садашњих политичара, која је иницирала идеју о "Савезној Републици Србији" заправо "прескромног политичког капацитета, да би могла нешто променити".

Идеја о републици нема подршку, бар не јавну, ни најважнијих аутономашких странака ни владајуће ДС. Скупу није присуствовао нико из ЛСВ-а, партије која је републику тражила још 1992, док је Бојан Пајтић идеју о "Савезној Републици Србији" назвао "невероватном". Њихово дистанцирање показује да у постојећој партијској структури покрајине засад нема простора за значајнији утицај ове иницијативе, нити она има снагу да преусмери расположење грађана и да их мобилише. Да је овај покушај постигао неуспех сведочи и пренемагање сепаратистичког портала „Слободна Војводина“, који је саопштио да је „идеја републике минирана још у зачетку“ и да конвенција није могла доживети вишег резултата - од унапред најављеног и исконструисаног фијаска“.

Ипак, иако идеја о Војводини републици нема прођу, она одлично може да послужи странкама који траже аутономију из 1974. да себе представе као мање зло и да преко Берисављевића и сличних политичких креатура врше притисак на централну власт. Водеће аутономашке странке, бар јавно, не желе републику, али не крију да желе пуну аутономију са законодавном, извршном и судском влашћу. Четврта војвођанска конвенција је тако послужила као одлична представа пред изборе и порука будућој влади у Београду шта може да је чека уколико не задовољи апетите појединих покрајинских лидера или потенцијалних коалиционих партнера.